

Antidogma - Az amerikai hübrisz ára

2013 október 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Vajon az európai „elitek” mikor fognak véget vetni az USA-val szembeni gyalázatos struccpolitikájuknak? Mire gondolok? Legjobb lesz, ha néhány metaforával világítom meg - a gyöngébbek kedvéért.

Megdöbbent?! India panasszal fordul az ENSZ-hez, miután Kína lebombázott egy kis falut Bengálban, hogy

likvidálja a dalai lámát, „járulékos veszteségként” megölve 270 civilt, f?leg n?ket és gyerekeket. Az egész világsajtó felháborodik, teljes joggal. Riporterek és operat?rök özönlenek a helyszínre, hogy bemutassák a világnak ezt a szörny?séget. Mondani sem kell, hogy azonnal összehívják a Biztonsági Tanácsot. Háború szélén lavíroz a világ, amikor kitudódik, hogy Kína drónokat küld Vietnam, Indonézia és a Fülöp-szigetek fölé azzal a céllal, hogy csapást mérjen ujgur és tibeti szeparatistákra, ugyanakkor ezrével gyilkolva ezen országok állampolgárait. Persze az USA és az EU összes tagállama szolidaritást vállal a szuverenitásukban véresen megsértett országokkal.

Borzasztó! Megtudjuk, hogy Oroszország százával raboltatta el feltételezett ellenségeit az egész világról, majd moldáviai, fehéroroszországi, örményországi, venezuelai, argentínai és izlandi titkos fogolytáborokban megkínoztatta ?ket. S?t mi több, katonai börtönt tart fenn Iránban, ahol középkori körülmények között vegetálnak az egész világról begy?jtött emberek, akiket azzal gyanúsít, hogy haragszanak rá. Elie Wiesel a világ lelkiismeretére apellál, Daniel Cohn-Bendit habzó szájjal katonai beavatkozást sürget, Martin Schulz emberiesség elleni b?nr?l gajdol.

Felháborító! Egy orosz fiatal nyilvánosságra hozza, hogy országa szofisztikált kibernetikai lehallgatóhálózatok révén kikémlel mindenkit, bárhol is éljen a világon. Miután leleplezése nyomán joggal aggódik saját testi épségéért, szerencsésen külföldre szökik, és politikai menedékjogot kér - az orosz igazságszolgáltatás el?l menekül? kisebbségi származású oligarchákat egyébként is mindig tárt karokkal fogadó - Nagy-Britanniában, amelyet meg is

kap nyomban, hiszen az egész világ a szabadság védelmez?jeként és az emberi jogok h?seként ünnepli. Magától értet?d?en Oroszország követeli az „áruló” kiadatását, ugyanazt a gyalázatos bánásmódot szánva neki, mint amelyet azokkal szemben alkalmaz, akik leleplezték, hogy törvénytelenül kínoztat meg embereket gyakorlatilag a világon mindenhol. A szabad világ azonban a képébe nevet és szorosan összezár a h?s körül.

Elképeszt?! Venezuela egy új törvényt léptet életbe, amely alapján bármelyik állampolgárát fogságba vethetik fegyveres er?i, mégpedig bármiféle jogi eljárás mell?zésével. Wiesel, Cohn-Bendit és Schulz "hivatalból" felháborodik, Obama és Cameron az ország teljes bojkottját követeli. Oroszország ugyanakkor egy olyan törvényt hoz, amely az oligarchák vállalatait a törvények fölé emeli, támadhatatlanná téve ?ket az igazságszolgáltatás számára.

Mindez persze csak fikció.

Valójában ugyanis, mint az köztudott, minden egyes alkalommal az Egyesült Államok követte el ezeket a hihetetlen támadásokat a nemzetközi jogrend és a demokrácia ellen. Ennél is lesújtóbb azonban, hogy minden egyes alkalommal ugyanaz az udvarias, cinkos, helyesl? csönd volt a válasz az európai vezet?k részér?l. Vajon mi kell még ahhoz, hogy egy macskát macskának nevezzenek, és nyilvánosan elismerjék: nem, az USA nem egy demokrácia; nem, az USA nem egy jóindulatú hatalom; nem, az USA nem egy baráti ország. Pedig jól tennék, ha sietnének, tekintettel arra, hogy mindezeket a szörny?ségeket egy demokrata kormányzat alatt követték el. Tehát most még a „jó fiúkkal” van dolgunk. Rágondolni is rossz, hogy mi lesz a nagy transzatlanti piaccal és a NATO-val, ha visszatérnek a republikánusok. És mi lesz Európával?

Könny? belátni, hogy ha vezet?ik gyávasága, opportunizmusa vagy korruptsága miatt az európai vazallusállamok továbbra is vakon asszisztálnak a dekadens birodalom összes költséges háborús vállalkozásához, akkor csak id? kérdése, és nekik is rámegy ingük-gatyájuk. Ez egyáltalán nem túlzás. Független szakért?k és heterodox közgazdászok már régóta rebesgetik, hogy az amerikai kormányzat szisztematikusan manipulálja államháztartása mérlegadatait és meghamisítja gazdasági statisztikáit. Birodalmi ábrándjai felel?tlen és anyagilag rendkívül kimerít? hajszolása odáig vezetett, hogy mostanra az Egyesült Államok vált a világ legeladósodottabb országává, amelynek kumulált adóssága eléri az éves GDP-je háromszorosát. Nem csoda, hogy lakosságának csaknem egyharmada élelmiszersegélyre szorul.

Igen, ez nem tévedés. Nem valamelyik harmadik világbeli országról van szó, hanem az új világrend szuperhatalmáról. Az amerikai mez?gazdasági minisztérium nemrég nyilvánosságra hozott – és a tárgyilagos visszafogottságra törekv? megfogalmazás ellenére is igencsak sokkoló – információja szerint jelenleg „mintegy 101 millió amerikai vesz részt a minisztérium 15 különböz? élelmiszersegély-programjának valamelyikében”, amelyek összköltsége tavaly 114 milliárd dollárral terhelte meg az államháztartást (forrás: cnsnews.com). Ily módon az állami ingyenétkeztetésre szoruló amerikaiak száma immár meghaladja a magánszektor által teljes munkaid?ben foglalkoztatottakét (97,2 millió f?). Mivel az USA lakossága elérte a 316 millió f?t, ez azt jelenti, hogy majdnem minden harmadik amerikai csak állami segélyb?l képes fedezni a mindennapi betev?jét. Ugyanakkor a költségvetési f?ellen?r (kb. az állami számvev?szék amerikai megfelel?je) ez év július 3-i audit-jelentésében nem hagy kétséget afel?l, hogy „tovább növekszik az élelmezési bizonytalanság az amerikai háztartások körében, jelent?s nyomást gyakorolva a szövetségi költségvetésre”.

Ha minden így megy tovább, végül még az is bekövetkezhet, hogy az USA egy fordított Marshall-segélyre fog szorulni, és mivel Kínának egyáltalán nincsenek szamaritánus reflexei, csupán az európai vazallusait pumpolhatja majd – „kölcsönkenyér visszajár” alapon. Csak az a gond, hogy a Wall Street-i bankszterizmus üzelmei már ?ket is taccsra tették. Az ördögi kör tehát bezárul.

MD 2013. X. 23.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló